

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9121/2555

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์ นายราวี วาโชะ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 52, ป.อ. มาตรา 23, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 135/1, ป.อ. มาตรา 135/2, ป.อ. มาตรา 209, ป.อ. มาตรา 210, ป.อ. มาตรา 213, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 81, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.อ. มาตรา 289 (4) ต้องระวางโทษประหารชีวิต การคำนวณโทษกึ่งหนึ่งของโทษประหารชีวิตอย่างใดกฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ จึงต้องนำ ป.อ. มาตรา 52 (2) มาใช้ในการกำหนดโทษ โทษกึ่งหนึ่งที่จะลงแก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 คือ โทษจำคุกตลอดชีวิต หรือโทษจำคุกตั้งแต่ยี่สิบปีถึงห้าสิบปี ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดชีวิตตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นก่อนลดมาตราส่วนโทษหนึ่งในสามเป็นจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน นั้น เป็นการลงโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดสำหรับความผิดนั้นแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23, 33, 80, 83, 91, 135/1, 135/2, 209, 210, 213, 288, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีของกลางจำเลยทั้งห้าให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายพุ่ม ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งห้าชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 100,000 บาท จำเลยทั้งห้าให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยทั้งห้าไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทน ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72วรรคสาม, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 3 เดือน รวม

จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 33 ปี 10 เดือน ยกฟ้องจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 กับให้ยกคำขอในส่วน
แพ่งของผู้เสียหาย ริบอาวุธปืน หัวกระสุนปืน และกระสุนปืนของกลาง (ที่ถูก ข้อหาอื่นให้ยกด้วย)
โจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า เฉพาะความผิดฐาน
พยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 81 ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 371 นอกจากนี้แก้และโทษคงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 และที่ 2
ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2
ต่อไปว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 33 ปี 4 เดือน เป็นการ
ลงโทษเกินกว่าโทษที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้
คำพิพากษาศาลชั้นต้นจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289
(4) ประกอบมาตรา 80 เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
289 (4) ประกอบมาตรา 81 ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 วรรคแรก บัญญัติว่า "ผู้ใด
กระทำการโดยมุ่งต่อผลซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด แต่การกระทำนั้นไม่สามารถจะบรรลุ
ผลได้อย่างแน่แท้ เพราะเหตุปัจจัยซึ่งใช้ในการกระทำ ... ให้ถือว่าผู้นั้นพยายามกระทำความผิด แต่
ให้ลงโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น" เห็นว่า ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 ต้องระวางโทษประหารชีวิต การจะคำนวณโทษกึ่งหนึ่งของ
โทษประหารชีวิตอย่างใดนั้น กฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ จึงต้องนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 52
(2) มาใช้ในการกำหนดโทษ โทษกึ่งหนึ่งที่จะลงแก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 คือ โทษจำคุกตลอดชีวิต
หรือโทษจำคุกตั้งแต่ยี่สิบปีถึงห้าสิบปี ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1
และที่ 2 ตลอดชีวิตตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นก่อนลดมาตราส่วนโทษหนึ่งในสามเป็นจำคุกคนละ
33 ปี 4 เดือน นั้น เป็นการลงโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดสำหรับความผิดนั้นแล้ว
ฎีกาจำเลยที่ 1 และที่ 2 ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2
ร่วมกันยิงผู้เสียหาย แต่กระสุนด้าน ผู้เสียหายจึงไม่ถึงแก่ความตาย โดยจำเลยที่ 1 ยิงผู้เสียหายและ
ภริยาผู้เสียหายถึง 3 ครั้ง แต่กระสุนปืนไม่ลั่นทั้ง 3 ครั้ง แสดงว่าอาวุธปืนและกระสุนปืนที่จำเลยที่
1 และที่ 2 ใช้ในการกระทำความผิดไม่สามารถจะทำให้บรรลุผลได้อย่างแน่แท้ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 วรรคแรก นั้น เห็นว่า การที่กระสุนปืนด้านเป็นเพียงการ
เป็นไปไม่ได้โดยเฉยๆ หาเป็นการแน่แท้ว่าจะไม่สามารถทำให้ผู้ถูกยิงได้รับอันตรายจากการยิงของ
จำเลยที่ 1 เช่นนั้นไม่ การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงไม่เข้าลักษณะพยายามกระทำความผิด
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 วรรคแรก กรณีต้องปรับด้วยประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 80 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา
ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้โดยไม่เพิ่มเติมโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2
มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 83 นอกจากนี้แก้ให้
เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ประยูร ณ ระนอง · พิศาล อัยยะวารกุล · อติศักดิ์ ปัตรวลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

